

De dood sluipt rond in zwart en paars

Ulrich Hefner

**De dood sluipt
rond in
zwart en paars**

Misdaadroman

UITGEVERIJ
PM
uw boekensteun! / -

De dood sluipt rond in zwart en paars
© Oorspronkelijk werk in de Duitse taal: Leda Verlag – Leer, Duitsland
© Vertaling: Ceg. de Groot, 2011
© Paradigma Media Advies, 2011
Omslagontwerp: Paul Timmerman – Amersfoort
Foto omslag: IndianSummer
Foto auteur: Susanne Eichel
ISBN/EAN: 978-90-78840237
NUR-code: 331

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best.
Voor informatie over onze activiteiten ga naar: <http://www.pma.nu> of bezoek onze Hyvespagina: <http://www.uitgeverij-pma.hyves.nl>.

ISBN/EAN: 978-90-78840237
NUR-code: 331
© Paradigma Media Advies, 2011

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed.

The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, visit our website <http://www.pma.nu> or our Hyvespage: <http://www.uitgeverij-pma.hyves.nl>.

*Rood is de liefde,
groen is de hoop,
wit is de onschuld,
maar de dood,
de dood sluipt rond
in zwart en paars.*

Ten westen van Wangerooge

Zacht rolden de golven van de Noordzee tegen de romp van de oude kotter. De navigatielichten schenen zwak over het rimpelige water. Geen schip kruiste hun koers. De Noordzee liet zich van haar aangename kant zien. Een lichte westenwind speelde om de bezwete gezichten van de vissers en blies zilte lucht in hun neusgaten. Keurig op een rij hingen de netten over de reling in afwachting van hun buit.

Er wachtte kapitein Hansen en zijn mannen zwaar werk. Laat in de middag waren ze vertrokken uit de haven. Het weerbericht beloofde twee goede dagen, en daarvan moest geprofiiteerd worden. Hier buitengaats op het Borkumse Zand ten westen van Wangerooge hadden ze een kleine twee weken eerder al eens gevist. De netten die de winch aan dek had gebracht, waren boordevol geweest. Nog een keer zo'n vangst en zijn berg schulden zou flink kleiner zijn.

Hansen stond aan het roer en keek uit over de uitgestrekte zee. In de maanloze nacht kon hij slechts vermoeden waar de horizon was. Achter hem waarschuwde een lichtboei voor gevaarlijke ondiepten. Hij wist precies waar hij zich bevond. Al meer dan dertig jaar bevoer hij deze wateren. Hij kende de verraderlijke streken van de Noordzee. Bij nieuwe maan diende je extra waakzaam te zijn. Binnen de kortste keren konden de zachtjes kabbelende golven in kolkende en alles verslindende schuimende watermassa's veranderen. Pas als het water van de noordelijke zee het nauwe Noordzeebekken ingestroomd was, kon hij er zeker van zijn dat de zee kalm bleef.

Zo dicht bij de vaargeul van Wangerooge was het altijd raadzaam een blik op de radar te werpen. Maar het scherm flikkerde geruststellend groen. Geen scheepsverkeer verstoorde hun domein.

Hansen luisterde in de stilte van de nacht. Alleen het monotone en goedmoedige tuffen van de oude dieselmotor was te

horen. Bijna twintigduizend euro had de reparatie van de motor gekost. Voor hem een klein vermogen.

Hij wierp een blik op het smoezelige raam van de stuurhut en zag Willemsen die op het voordek stond en een sigaret opstak. Nog maar een paar minuten tot ze zouden draaien, en dan zou hij vol gas geven, zodat Willemsen en Jan Ekke, de tweede helper aan boord, het vangtuig konden uitvieren. Dat werk vergde uiterste concentratie. Maar Hansen maakte zich geen zorgen. Ze waren een goed op elkaar ingespeeld team. Jan Ekke Mijboer was weliswaar pas een half jaar op Hansens schip, maar hij had al op andere trawlers gewerkt, tot hij bijna een jaar lang de gevangenis in moest. Daar had hij nooit een geheim van gemaakt. Waarom ook? Hij was een jonge vent en had geboet voor zijn fout. Hij had betaald. Dag na dag, iedere eenzame nacht in een benauwde en muffe cel. Ver weg van de zilte lucht, ver weg van de vrijheid van de zee, ver van zijn koers.

Hansen keek opnieuw naar het radarscherm. Wat was dat? Het scherm was leeg. Vermoedelijk alleen maar inbeelding, dacht hij en concentreerde zich weer op het roer. Hij keek naar buiten, maar nu was Willemsen plotseling verdwenen.

‘Verdomme, wat zijn die twee daar buiten aan het doen?’ mompelde hij. Zijn ogen zochten door de smerige ramen van de stuurhut het voorschip af, maar van Willemsen en Jan Ekke geen spoor. Hij nam gas terug en zette het roer vast. Met een vloek op zijn lippen ging hij naar buiten, de warme nacht in. Het zwakke schijnsel van de scheepslichten verlichtte het dek maar nauwelijks. Hansen liep om de stuurhut heen. In het voorbijgaan voelde hij even of de korlijnen op de winch goed strak stonden. Wat hadden die twee kerels zich in hun hoofd gehaald om zo kort voor de draaimanoeuvre gewoon de netten in de steek te laten?

Toen hij naar de achtersteven van het schip liep, hoorde hij een schrapend geluid. Hij kromp in elkaar en spiedde het duister in. Al achtenveertig jaar voer hij naar zee en hij was waarachtig geen bangelijk mens, maar toch liep er een koude rilling over zijn rug.

‘Sven, Jan Ekke, verdomme, waar zijn jullie?’ riep hij in de ondoordringbare zwarte duisternis.

Geen antwoord. Alleen het kabbelen van de golven klonk in de stilte. De vuurtoren van Wangerooge liet de ene felle straal na de andere over het water schijnen en toch was Hansen bijna gestruikeld. Op de loopplank lag iets wat er niet hoorde. Zacht en levenloos voelde het toen Hansen er voorzichtig met zijn voet aan voelde’.

‘Wat voor de duivel ...?’ Hij bukte. Voor hem lag het lichaam van een mens. In het voorbij flitsende licht herkende hij het gezicht van Willemsen. Een donker glimmend spoor liep van diens hoofd naar de reling en Hansen wist direct dat hier het leven uit Willemsens schedel wegvloeide. Hij boog zich over het roerloze lichaam. Plotseling hoorde hij weer dat ongewone geluid. Hij draaide zich met een ruk om. Een brute slag tegen zijn hoofd remde de beweging af. Hij voelde een immense pijn en zonk weg in een zee van bewusteloosheid.

*

Uitgeput legde hij de pen neer. Tevreden keek hij naar de nog natte regels. Hij blies erop en pas toen de inkt droog was, sloot hij het boek. Devoot legde hij het op het altaar. Het was een plechtig moment en hij genoot van iedere seconde.

Voor het eerst in dertien jaar kon hij weer vrij adem halen. Het was een verlossing. Als een loodzware steen drukte de schuld van de anderen op zijn geweten. Vandaag had hij deze steen een klein stukje kunnen optillen.

Het bleke, blauwige gezicht dook weer op voor zijn ogen. Dat kleine gezicht uit het duister. Maar ditmaal waren de trekken ervan niet verwrongen en de ogen niet star van verschrikking op hem gericht. Ditmaal niet. Integendeel. Er lag een zachte glimlach op de lippen.

Hij liep naar de tafel. Daar lag zijn buit. Het bewijs van zijn oprechte bedoelingen. Hij had teruggehaald wat toen van hem gestolen was. De zakdoek was rood.

Hij keek op zijn horloge. Een radiogestuurd horloge. Het was duur geweest. Lütjens had het hem indertijd cadeau gege-

ven, omdat hij altijd hulpvaardig was geweest en overal voor gezorgd had.

Ook vandaag was hij hulpvaardig geweest en vandaag had hij een beloning verdiend: rust.

Hij stopte de bebloede zakdoek in zijn jack en trok zijn laarzen aan. Hij was moe, maar hij moest nog iets doen dat geen uitstel duldde.

De deur knarste toen hij de gang inliep.

Nog steeds hing hier een sterke brandlucht. De verkoolde balken aan de zuidzijde van de oude villa hadden de geur van de vlammen opgenomen in hun poriën en lieten hem slechts aarzelend ontsnappen. Hij haatte deze stank. Toen hij door de achterdeur naar buiten ging zoog hij de koele en zilte zeelucht diep in zijn longen.

Hij liep naar de schuur. Het was donker, want stroom was er al lang niet meer. Hij deed de deur open, maar plotseling bleef hij staan. De gezichten vol verwijt kwamen met luide stemmen terug. Als een donderbui stortten ze zich op hem. De kreten galmden in zijn oren. Zijn hoofd leek op barsten te staan en zijn handen trilden.

Waarom toch? Hij had toch gedaan wat ze van hem verlangd hadden? Waarom lieten ze hem niet met rust?

Hij ging op zijn knieën zitten. De kreten werden scheller. En toen kwam dat andere, dat verwrongen, onverbiddelijke en wrede gezicht uit het duister te voorschijn. Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen om ze te beschermen. Maar het hielp niets. Hij kon dit beeld niet verjagen.

‘Vader ... nee, niet ... het ...het is nog maar het begin’, stamelde hij, maar de tronie wilde niet meer verdwijnen. Krachteloos gleed hij op de grond. Zijn handen klauwden in het fijne zand.

*

De gekrijs van de meeuwen klonk in de ochtendschemering. Dikke wolken hingen in de lucht en een stormachtige wind blies vanuit het westen. Toen hij wakker werd, was hij verbaasd dat hij buiten lag. Ongerold als een kind in de moeder-

schoot. Hij had het koud. Het was mei en nog steeds was het 's nachts bitter koud.

Moeizaam stond hij op. Hij masseerde zijn armen en benen om de stijfheid te verdrijven. Hij had hoofdpijn. Langzaam kwamen de herinneringen aan de afgelopen nacht terug. Maar het waren niet meer dan fragmenten, mistige brokstukken uit een andere wereld. Terwijl hij de schuur inging keek hij zoekend om zich heen. Toen schoot hem weer te binnen waarom hij hierheen gegaan was. Resoluut liep hij naar de kast en maakte hem open. Hier had hij de doos in gelegd. Het was een geschenkdoos met een rood lint op het deksel. Mareike zou het een leuk cadeau vinden. Vroeger had hij haar voor haar verjaardag al eens een kostbaar cadeau gegeven. Hij had haar verrast met een kleine ring. Ze was er erg blij mee geweest, was opgesprongen, op hem af gestormd en had hem omhelsd en op zijn wang gezoend. Vandaag had hij nog een veel mooier cadeau voor haar.

Hij haalde de bebloede zakdoek te voorschijn en stopte hem met inhoud in de doos. Daarna verliet hij de schuur en liep terug het vervallen huis in. Hij moest wat eten. Tenslotte wachtte hem nog een zware taak. Hij mocht niet falen.

‘Traan om traan, bloed voor bloed’, zei hij.

Een oude en harde korst brood was alles wat hij vond. Hij ging zitten en zette hongerig zijn tanden erin.

Wangerland mei 2005

Rudolf Gabler stond voor het raam van zijn kamer in het pension en keek op zijn horloge. Het was even na negenen en hij wist dat hij nog maar weinig tijd had. Het weer was veranderd. De wind was sterker geworden en joeg de golven woest tegen het land. Hij pakte zijn fototoestel en controleerde voor de laatste maal de display van de batterij. Tevreden stopte hij het apparaat weer terug in de tas.

Hij was een ervaren fotograaf. Zijn foto's waren niet zomaar afbeeldingen van de werkelijkheid. De foto's moesten ook altijd voldoen aan zijn artistieke pretenties. Daar hechtte hij aan. Dat was zijn handelsmerk.

Fotograferen was maar één van zijn hartstochten, de andere was hij allang vergeten.

Hij was ouder geworden, de tijd had hem ingehaald en zijn ooit pikzwarte en volle haar was nu grijs en dun.

Voor hij de badkamer inging, keek hij nog een keer bezorgd naar buiten. De duisternis verspreidde zich over het eiland en bedekte het schuimende water van de bruisende zee. Het regende nog niet, en hij hoopte dat het deze nacht droog zou blijven.

Plotseling ging de telefoon. Gabler schrok. Snel liep hij naar het toestel. Wie kon hem om deze tijd nog bellen? Nieuwsgierig pakte hij de hoorn en zei zacht 'Hallo'.

Hij herkende haar stem meteen. 'Wilt u twee broodjes voor het ontbijt?' vroeg mevrouw Melsung, de uitbaatster van het vakantiepension.

Zijn lichaam ontspande. 'Nee, dank u. Ik moet vandaag nog weg. Het kan zijn dat het morgen de hele dag duurt vóór ik terug ben.'

Ze spraken nog een poosje met elkaar en toen wenste hij haar een prettige avond en hing op.

Hij keek weer op zijn horloge. Het was tijd. Hij nam zijn dikke windjack van de kapstok en trok zijn rubberlaarzen aan. Hij pakte zijn verrekijker en hing hem om. Het was een voortreffelijke kijker, die uitstekend vergrootte en bijzonder lichtsterk was.

Toen hij het pension verliet, huiverde hij van de kou. De koude wind trof hem met volle kracht. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en ging op weg.

Zijn uitgever zou verbaasd zijn. Een foto van de zeldzame scholekster in het ochtendlicht zou een verrijking van het geplande fotoboek zijn. Nog altijd had hij geen definitieve titel voor het boek, maar dat was nu ook niet belangrijk. Eerst moest het voorwerk gedaan worden. Meer dan driehonderd foto's lagen thuis in een la, ontelbare bladzijden tekst had hij geschreven, geredigeerd en herschreven. Zijn eerste boek was al een succes geweest in ornithologische vakkringen.

Hij kon zich de dag nog goed herinneren dat hij de uitgever bij een expositie van zijn foto's in het raadhuis van Wilhelmshaven had ontmoet. Ze waren met elkaar in gesprek geraakt en de uitgever had alleen maar lovende dingen over zijn werken gezegd. Hij had het artistieke gehalte van Gablers foto's meteen herkend en niet lang gewacht tot hij hem een aanbod had gedaan. Voor zijn plannen zocht hij nog een fotograaf wiens werken een onmiskenbaar eigen uitstraling hadden. Kunstwerken die de vogelwereld op esthetisch verantwoorde wijze en met charme weergaven. Rudolf Gabler beschikte over deze zeldzame gave. Het voorstel van de uitgever was meer dan acceptabel geweest en dus had Gabler het contract getekend. Een paar dagen later was hij op kosten van de uitgeverij naar het Zwarte Woud gereisd voor zijn eerste opdracht.

Het had hem toen goed gedaan na alle verloren tijd weer een echte opdracht te hebben gevonden. Sinds zijn roemloze ontslag zeven jaar geleden had hij zich niet meer zo gerespecteerd gevoeld. Hij was nog niet aan zijn pensioen toe geweest. De directeur van de onderwijsinspectie had tegen hem gezegd dat

het het beste voor hem was. Hij had het tenslotte ingezien en met een bezwaard gemoed ingestemd. De daaraan voorafgaande weken en maanden, toen hij nog vol vechtlust was geweest en de uitdaging wilde aangaan, hadden hun sporen achtergelaten. Iedere nieuwe dag op school was een vorm van spitsroedenlopen en iedere verbale strijd met zijn meerderen leek wel een gevecht tegen windmolens. Om het even wat hij deed of hoe hij zich gedroeg: de smet bleef aan hem kleven. Als hij de lerarenkamer binnenkwam verstomden de gesprekken. Als hij met collega's wilde praten, bleef het bij beleefde, nietszeggende frasen tot ze hem alleen lieten staan.

Tenslotte had hij gecapituleerd, zijn vlag gestreken en was hij naar Jever teruggekeerd. Hij wist dat het er uiteindelijk niet omging of hij schuld had. Al de geringste verdenking was voldoende om een Kaïnsteken op zijn hoofd te drukken. Zeven jaar later sprak niemand er meer over. Alleen hij kon niet vergeten.

Hij nam de weg langs het station. De laatste lichtjes van Wangerooge liet hij achter zich. Via de zuidelijke route liep hij naar de oostelijke duinen.

Hij hield van vogels en wist dat hij hen niet mocht storen bij het broeden. Hij had een lichtgevoelige film in zijn toestel gedaan en zou in zijn geïmproviseerde schuilhut wachten tot de gelegenheid zich voordeed. Bij het aanbreken van de dag waren de dieren het actiefst. Een zwevende scholekster en op de achtergrond alleen maar de stormachtige wolken van de kuststreek, dat zou een opname zijn zoals hij zich voorstelde. Ondanks het geduld dat nodig zou zijn, wist hij dat hij snel moest handelen. Vaak genoeg had het weer aan de Noordzee kuren. Gisteren was het nog zacht en droog geweest. En vandaag? Voor het geval dat het nodig zou zijn, had hij zijn flitser opgeladen.

Toen Gabler langs de startbaan van het vliegveld liep, kwam hij een paartje tegen dat in deze stormachtige nacht eveneens op zoek was naar de rust en de eenzaamheid van het oostelijk deel van het eiland. De zanderige weg liep met een lange bocht naar links. Gabler pakte zijn zaklantaarn en richtte de heldere

lichtstraal op de weg. Het zand glinsterde. Duinen omringden hem. Drie kilometer had hij al afgelegd, hij was gewend flinke afstanden te lopen. Het kostte hem geen enkele moeite. Hij was vijftenzestig en voelde zich nog lang niet oud, ook al wilde de spiegel vaak het tegendeel bewijzen.

Vrienden van vroeger had hij niet meer. Ze wilden niets meer met hem te maken hebben. Zijn vrouw was allang dood en kinderen had zij hem niet geschonken. Zij had nooit die innige kinderwens gekoesterd die hij van andere vrouwen kende.

Sinds meer dan een half jaar was hij niet meer bij haar graf geweest. Daarvoor schaamde hij zich. Aan de andere kant was het goed dat zij niet meer moest meemaken wat voor een streek het leven hem geleverd had. Zijn vrouw was altijd teer en broos geweest. Ze zou eraan te gronde zijn gegaan.

Hij was alleen met zijn sombere gedachten, met zichzelf, de wind en de ruisende en kolkende golven van de Noodzee. De lucht smaakte fris en hij voelde een zilte aanslag op zijn lippen.

Kort na de splitsing van de weg liep een platgetreden pad met een boog het duinlandschap van Wangerooge in. Hij was gisteren bij daglicht van de weg afgegaan om naar het legsel van een scholekster te zoeken. Behoedzaam was hij een paar stappen door de duinen gelopen en plotseling op broedende vogels gestuit. Eerst had hij gedacht dat hij de broedplaatsen van een paar zilvermeeuwen ontdekt had, maar toen had hij ineens het zwart-wit getekende verenkleed van een vogel gezien die diep in het gras weggedoken zat. Een lange, gele snavel en kleine rode kraalooxies die nerveus heen en weer schoten. Zeven broedsels had hij uiteindelijk geteld.

Maar de opnamen hadden hem nog niet bevredigd. De vogels zaten sloom op hun nesten. En zo had hij besloten de komende ochtend te benutten. Hij had een nest uitgekozen dat in de schaduw van een duin lag. Een heel bijzondere opname, vond hij. Vlakbij had hij met een camouflagenet een kleine schuilhut gebouwd. En daarna was hij een poosje gebleven. De vogels moesten aan zijn aanwezigheid wennen. 's Middags was hij teruggegaan, was gaan liggen en had vier uur geslapen.

Hij wist dat het lang kon duren voor hij tevreden was. Gabler was een perfectionist. Hij wist precies wat hij wilde en was niet bereid daarvan ook maar een centimeter af te wijken. Zo was het eigenlijk altijd geweest.

Destijds toen hij de negende klas in Schortens overgenomen had, was dat perfectionisme ook wel één van zijn zwakke punten geweest. Met afschuw dacht hij aan die tijd terug. Dat kleine geraffineerde wicht had het ook op de spits gedreven. Zijn hand was gewoon uitgeschoten. Hij had geen controle over zichzelf meer gehad. En dat alles alleen, omdat ze bijna was gezakt. Hij had het altijd al gezegd: de wereld was slecht, de mensen waren slecht en de jeugd werd steeds slechter. En hij wist waarover hij sprak, tenslotte was hij een man van het vak.

Zijn vrouw had altijd alleen maar haar hoofd geschud als hij zo praatte. Ze wist misschien niet beter. Ze had altijd alleen maar met de kleintjes te maken gehad. Zes- tot achtjarigen. Die waren nog gemakkelijk te temmen. Het waren nog echte kinderen, kinderen met grote ogen en wipneusjes. Maar hij gaf les aan oudere kinderen. Dertien, veertien, soms zelfs al zestien jaar oud. Ze had geen idee wat voor een gemene streken deze krenge in hun hoofden uitbroedden.

Zijn vrouw had een mooie dood gehad. 's Morgens vroeg had hij haar levenloos in bed aangetroffen. Haar gezicht was blauw en op haar lippen lag een glimlach. De dood was ingetreden terwijl hij vredig naast haar had liggen slapen. Ze had altijd al problemen met haar hart gehad en aan het begin van de week had ze pijn op haar borst en in haar linkerarm gevoeld.

'Als het maandag nog zo is, dan ga ik naar de dokter', had ze zondagochtend nog gezegd. Maar de maandag had ze niet meer gehaald.

Hij had haar gewaarschuwd. Met pijn in je borst valt niet te spotten, had hij tegen haar gezegd. Maar zij had alle waarschuwingen in de wind geslagen. Ze was net drieënvijftig toen ze stierf. Hij had niet eens een zoon of een dochter waarmee hij zijn verdriet kon delen. Hij droeg het in zijn eentje.

'Het is wel duidelijk, wanneer je op een bepaalde leeftijd bent, nog niet afgedankt, en je vrouw sterft zo vroeg, dan kan het

gebeuren dat je gedesoriënteerd raakt', had de politieman destijds op het bureau tegen hem gezegd. Maar Gabler had precies geweten welk antwoord de inspecteur verwachtte. Hij wilde een brug voor hem bouwen, de begrijpende vriend en partner, misschien zelfs de lotgenoot spelen. Maar hij was er niet op ingegaan. Hij had gezwegen. Schuld, wie is er nou vrij van schuld?

Hij was dicht bij zijn doel. Hij bleef staan en haalde zijn foto-toestel te voorschijn. Alles moest voorbereid zijn. Geen onnodige beweging in hun nabijheid. Ze moesten de rest van de nacht aan hem wennen, zodat ze zich bij het eerste ochtendlicht zo onbevangen zouden gedragen als maar mogelijk was. Hij keek naar zijn camera. De display stond op 13. Hij keek omhoog naar de lucht en vervolgens haalde hij het flitsapparaat te voorschijn en zette het op zijn camera. Hij hoopte dat hij het niet nodig zou hebben, maar de zware wolken en de stormachtige wind beloofden niet veel goeds. Hij had alleen nog maar de komende dag.

Hij liep behoedzaam verder. De schuilhut was niet ver meer, maar ieder geluid, iedere onvoorzichtigheid kon hem de vruchten van zijn werk kosten. Hij luisterde in de nacht. Ze waren dichtbij.

Plotseling verbrak een gekwelde kreet de stilte. Een paar vogels voor hem fladderden op en verdwenen in het donker. De schrik sloeg Gabler in de benen. Wat was dat?

Er was niets meer te horen. Hadden zijn zintuigen hem parten gespeeld? Nee, de vogels waren beslist niet zonder reden opgevolgen. Gabler draaide zich om. Zijn vingers sloten zich om zijn camera. De wind voerde een zacht jammeren mee. Het was spookachtig.

'Misschien een huiler', kalmeerde hij zijn gespannen zenuwen terwijl hij over het duin klom. Een onvoorzichtige stap en hij struikelde. Languit viel hij in het zachte zand. Zijn zaklamp stootte met een doffe klap tegen zijn camera.

Hij onderdrukte een vloek. Hij kwam overeind en greep naar zijn lamp. Het jammeren was verstomd. Hij klopte het zand van zijn jack, daarna liep hij aarzelend verder. De oostelijke

punt van het eiland lag al voor hem. Nog één zandheuvel versperde hem de weg. Hij klom naar de top en zocht de omgeving met zijn zaklamp af. Plotseling zag hij een schaduw. Vlak vóór hem dook hij op. Onmenselijk. De schaduw sprong op hem af. Dreigend.

Van schrik liep Gabler de lamp vallen. 'Oh God, nee ...!' Hij stak zijn handen naar voren en kreeg de schaduw te pakken. Hard en koud voelde die. Toen voelde Gabler alleen nog maar een razende pijn. Een felle flits doorkliefde de nacht. Hij wilde schreeuwen, maar kon geen geluid uitbrengen. Iets had de woorden in zijn keel doorgesneden.

*

Hij raapte de weinige spullen op en gooide ze achter het duin. Zweet liep over zijn voorhoofd. Stromen van angstzweet. Toen ging hij naar beneden, naar het water. Het eiland dempte de woeste kracht van de golven, toch dobberde het bootje als een notendop wild heen en weer. Hij stapte erin en keek nog één keer achterom. Toen startte hij de motor en stoof weg. Er was nog tijd, drieënehalf uur tot het eb was.